

dette Gjennemsnitsbeløb og en hel Del mere end det, der ifjor var blevet bevilget af Rigsdagen. Men den ærede Ordfører glemte at henlede Opmærksomheden paa, hvad Udvalget forøvrigt har paapeget i Betænkningen, at en Del af Forøgelsen af den iaar forlangte Bevilling skrives sig fra en Bestræbelse efter at bringe Budgetsummerne i en nøiere Overensstemmelse med Regnskabssummerne, end tidligere har været Tilfældet, og saaledes er der i Virkeligheden ingen Forhøielse for Krigsministeriets ordinære Budget. — Jeg skal ikke trætte Thinget med en nærmere Paavisning af disse Beløbs Størrelse, men kun yderligere, hvad Udvalget alt har gjort i sin Betænkning, henlede Opmærksomheden paa dette Forhold.

Det første Vædringsforslag, som er stillet til § 22, er det under Nr. 87, som gaar ud paa at negte et Beløb af 366 Kr. 66 Ore, bestemt til Lønningsforhøielse for Direktøren og to Departementschefer. Det er udtalt i Betænkningen, at det ikke foreligger oplyst, at denne Forhøielse er begrundet i en erhvervet Ret for de Bedkommende, hvorfor Flertallet foreslaar Beløbet negtet, og til denne Begrundelse henholdt jo den ærede Ordfører sig i det Væsentlige ved sine Udtalelser i Aften. Det er af den ærede Ordfører for Mindretallet og et andet æret Medlem her i Salen (N. P. Jensen) blevet paavist, hvorledes det forholder sig med Lønningsloven for Krigsministeriet. Det er ikke lykkedes i sin Tid at bringe en saadan Lov tilveie, hvorimod der blev sluttet en Slags Kompromis mellem den daværende Krigsminister og Rigsdagen, hvorefter Ansættelses- og Lønningsforholdene skulde ordnes. Der blev samtidig dermed erhvervet en kongelig Resolution, og saaledes stod Sagen hen. De allerfleste af de Mænd, der havde Ansættelse i Krigsministeriet, vare i en særlig og alt Andet end gunstig Stilling, navnlig hvad deres Pensionsforhold angik. Det lykkedes mig forrige Gang, da jeg var Krigsminister, ved at forhandle med Finantsudvalget, at faae Forholdet ordnet for Kontorchefernes og Fuldmægtigernes Bedkommende, hvorimod man ikke den Gang vilde gaa ind paa en lignende Forhøielse for Direktørens og Departementschefernes Bedkommende. Nu er imidlertid, saaledes som udtalt af et æret Medlem, der før havde Ordet, Forholdet dette, at Chefen for 2det Departement ansattes i 1868 med en bestemt Begyndelsesgage og Tilfagn om en bestemt Lønningsforhøielse hvert tredje Aar. Denne Lønningsforhøielse er ogsaa to Gange voteret ham af Rigsdagen, og det forekommer mig dog, at man kan sige, at han har en begrundet Ret til at vente, at den ham lovede yderligere Lønningsforhøielse ogsaa vil blive ham tilstaaet. — Chefen for 1ste Departement er ansat senere. Ved hans Ansættelse blev der givet ham Tilfagn om en Lønningsforhøielse gjennem Tillæg til hans Begyndelsesgage, men den da-

værende Krigsminister erholdt kongelig Resolution paa, at den skulde være i Overensstemmelse med, hvad der var fastslaaet i den almindelige Lønningslov, altsaa kun efter 5 Aars Forløb, i Stedet for at Chefen for 2det Departement faar det efter 3 Aars Forløb. Det forekommer mig, at de Mænd have Ret til at vente, at Rigsdagen ikke vil negte, at de dem givne Løfter blive opfyldte, og det Samme gjælder for Direktørens Bedkommende. Hvorfor vil man overhovedet stille disse Mænd i en anden Stilling, end den, de tilsvarende Embedsmænd i andre Ministerier have. Jeg maa saaledes med al den Styrke, jeg kan, holde paa, at der bliver bevilget dem det her foreslaaede Lønningsstillæg. — Den ærede Ordfører henledede særlig min Opmærksomhed paa, hvad Udvalget havde udtalt i Betænkningen under Nr. 176 b. Det angaar Reisetilladelsler, som i Følge Børneplichtsloven kunne tildeles Mænd, som staa i Tjeneste ved Hæren. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Forhold eller nærmere omtale, hvad der især har givet Grund til Klager, som jeg maa indrømme for en stor Del kunne være berettigede; men jeg skal kun udtale, at det har sine Vanskeligheder, naar man ikke vil lægge et meget tyngende Baand paa samtlige Børneplichtige, at være meget nøieregnende med disse Reisetilladelsler. Jeg skal indrømme, at der bliver søgt Reisetilladelse mange Gange med det bestemte Formaal at unddrage sig en eller anden Indkaldelse til Tjeneste ved Hæren, og naar en saadan Svig bliver opdaget, bliver den Paagjældende tiltalt og straffet, men det er ikke altid let at opdage, da det undertiden hverken kommer til Afdelingernes eller til Krigsministeriets Kundskab. Naar Udvalget mener, at det vil sikke en ligeligere Behandling og en, der er mere stemmende med Børneplichtslovens Bydende, naar Afgjørelsen af disse Reisebegjæringer finder Sted i Krigs- og Marineministeriet, saa skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa det meget betydelige Arbejde, der derved vil blive lagt paa disse Ministerier og navnlig paa Krigsministeriet. Det vilde være lidet samstemmende med de Ønsker, som ellers ved andre Leiligheder fremkomme om saa stor Decentralisation som muligt. Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, at selv om Afgjørelsen ikke ligger i Krigsministeriet, saa vil der dog kunne træffes saadanne Foranstaltninger, at Afgjørelsen ved Afdelingerne bliver nogenlunde ligelig. Forøvrigt vil jo dog Ministeriets Afgjørelse i Reglen komme til at rette sig efter de Oplysninger, som det er i Stand til at erhverve sig gjennem Afdelingerne. Sluttelig skal jeg bemærke, at der jo er al Grund til at antage, at disse hyppige Begjæringer om Reisetilladelse i den nærmeste Fremtid ville formindskes ganske betydelig. — De næste Numre i Betænkningen ere Nr. 177 og 178 med det dertil hørende Vædringsforslag under Nr. 88. Det angaar det Forlangende, som er stillet paa